

Poul Westergaard (DR):

Lovforslaget om den omkostningsdæmpende ydelse hviler fra regeringens side på forudsætninger, som helt enkelt ikke holder, fordi forventningerne til den omkostningsdæmpende virkning er helt urealistiske, helt uden sammenhæng med de faktiske vilkår for prisdannelsen i vort samfund. Hvis det skulle lykkes gennem den efterfølgende prislov at tvinge de prisnedsættelser igennem, som regeringen og forligspartierne forventer, ville det få helt uoverskuelige konsekvenser for vort erhvervsliv med virksomhedslukning og arbejdsløshed. Men det lykkes naturligvis heller ikke, for man kan ikke ved hjælp af 3 linjer i en prislov vende fundamentalt op og ned på vort erhvervs virkemåde, og hr. Jens Møllers tro på borgernes lovlighed vil heller ikke her hjælpe en stavelse.

Tilbage af dette forslag bliver et regulært tilskud til arbejdsgiverne på 1.900 mill. kr., som for hovedpartens vedkommende betales af lønmodtagerne gennem deres skatter, og så får lønmodtagerne altså hertil en bunden opsparing på yderligere 1 mia kr. I stedet kunne de have fået skattelettelse gennem offentlige besparelser, hvis regeringen havde valgt at leve op til sine løfter om samarbejde.

Jeg tør næsten ikke tænke på resultatet af de kommende overenskomstforhandlinger på arbejdsmarkedet på baggrund af en politik som den, der her er lagt frem, på baggrund af et sådant forlig, og jeg må indtrængende anbefale, at man her ved tredje behandling føler sit ansvar og stemmer klart imod.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Jeg skal nøjes med et svar på hr. Gert Petersens spørgsmål, der gik på, om vi i de beløb, der udbetales, vil modregne, hvad arbejdsgiverne måtte være staten skyldig i moms og A-skat osv. Svaret er selvfølgelig nej. Det vil af administrative grunde være helt umuligt at gå ind i en administration af den art.

Glistrup (FP):

Hr. Jens Møller anførte to argumenter for, at man ikke skulle sende dette lovforlag til folkeafstemning.

For det første nævnte han, at han forven-

tede, at befolkningen ville stemme ja til forslaget. Hvis dette virkelig er hr. Jens Møllers vurdering af den danske befolkning, så vil jeg bestemt anbefale ham og hans parti at være med til at skrive under på begæringen. Jeg skal love for, at når vi nu igennem de næste 4-5-8-10 måneder skal til at gennemføre det forlig, hr. Jens Møller har været medunderskriver på, hvor han har været med til at få tvangsopsparingsraten forhøjet i forhold til den oprindelige forligsskitse, så vil hr. Jens Møller ud over det ganske land møde modvilje mod dette hans eneste bidrag til forliget, modvilje imod forliget som helhed, og det vil være en mægtig afstivning for hr. Jens Møller, hvis han kan henvise til, at han havde ramt det, den danske befolkning ønskede, at den danske befolkning virkelig havde stemt ja ved en folkeafstemning.

Det andet argument, hr. Jens Møller anførte, var, at folketinget ville være lammet i lang tid. Det er jo ikke rigtigt. Grundloven har i § 42 meget korte frister. En sådan folkeafstemning skal afvikles inden for ganske kort tid — den vil formentlig komme enten den 7. eller den 12. marts — og derfor vil det kun tage en ganske kort tid at få renset luften, en tid, hvor folketinget alligevel stort set ligger stille. Men hvis man virkelig ikke får renset luften og fejlet dette forlig af bordet, hvis man skal gennemføre dette forlig og få os til at halte igennem med alle de forskellige ting, der skal fyldes ud, når man skal finde ud af, hvad der i grunden ligger i dette forlig, så skal jeg love for, at meget mere af folketingets tid bliver lammet.

Det er jo store ting og sager, der ligger her. Når vi hørte hr. Dahlgaards, hr. Schlüters, hr. Gert Petersens, hr. Knud Jespersens og hr. Poul Westergaards indlæg, kan vi jo se, at det er store og vidtgående økonomiske principper, der skal ud til folkeafstemning, hvis de fornødne underskrifter samles. Derfor må disse argumenter entydigt pege i retning af, at i hvert tilfælde de 5 partiers medlemmer besinder sig og deltager i underskriftindsamlingen, således at vi kan få gennemført det, der var kongstanken med den nye folkeafstemningsregel i grundloven af 1953, at når der virkelig er ting, der skiller befolkningen og skiller partierne, så er det befolkningen, der bør træffe afgørelsen.

Tilbage var kun et enkelt argument imod,